

syn til Hovedpunkterne almindelige Tilslutning, som Lovforslaget fandt, vidner tilstrækkelig om, at Tidspunktet til en Reform paa dette Omraade nu er kommet. Forholdene have jo, siden Ordningen af vort Medicinalvæsen fandt Sted dels i forrige Aarhundrede og dels i Begyndelsen af dette Aarhundrede, forandret sig saa meget, at de nuværende Former ikke længer flaa til. Paa den ene Side ere de Kræfter, som staa til Raadighed, i høj Grad forøgede siden den Gang. Vægestanden var den Gang lille, der fandtes rundt omkring i Landet mange Egne, hvor man overhovedet ikke havde nogen Læge, imedens vi nu have en stor, og i det hele taget velset Vægestand, saaledes at der nu ikke let skal findes noget Sted her i Landet, hvor man ikke har nogenlunde let Adgang til Lægehjælp, en Omstændighed, der muligvis ved en Reform kunde sætte Lovgivningsmagten i Stand til — hvad der vel paa mange Steder vil blive velset — at indskrænke det store Antal af Embedsmænd, som man hidtil har haft Brug for paa dette Omraade. Paa den anden Side have Forholdenes Forandring bevirket, at de Opgaver, der ligge for ved Forvaltningen af Medicinalvæsenet, ere blevne langt større, end de vare tidligere. Forvaltningen er i dens almindelige Indhold bleven betydelig udvidet, og Arbejdet er vokset saa meget, at man ikke godt kan blive ved den tidligere Ordning, hvor til Dels Besættelserne paa dette Omraade fte ved at overdrage Pladsen som Hædershverv til ansete Læger, uden at de saa noget Bederlag, eller dog kun et Bederlag, der er saa ringe, at det ikke staa i noget tilstrækkeligt Forhold til Arbejdet. Det er derfor paa Tiden, at den offentlige Medicinalforvaltning undergaar en Forandring. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa hele det store Omraade og paa alle de Spørgsmaal, det giver Anledning til, saa meget mindre, som det jo er bekendt, at det forelagte Lovforslag kun er det første i Rækken af flere Lovforslag, der skulle ordne dette Forhold; naar vi have faaet Regler for den overordnede Administration, saa kommer Turen til de andre Omraader, og der vil jo blive rigelig Lejlighed at behandle de forskellige Spørgsmaal. Jeg skal derfor ikke gaa udenfor, hvad der efter selve Lovforslagets Indhold ligger for, og jeg skal heller ikke en Gang gaa ind paa alle de forskellige Spørgsmaal, som dette foranlediger. I Fjor blev det undergivet en saa grundig Behandling, at de allerfleste Punkter vel ere tilstrækkelig belyste, i det mindste indtil det foreligger en Udvalgsbetænkning, og man kommer til Behandling af Detaljerne. Jeg skal kun berøre 2 Punkter

nemlig det overordnede Sundhedsraads Sammensætning, altsaa § 2 med de sig dertil sluttende §§ 3 og 4, og saa § 9.

Jeg tror nok, at man tør sige, at man i forrige Samling, da Sagen behandlede her i Tinget, i det væsentlige var enig i, at Lovforslagets § 2 havde truffet det rette med Hensyn til Sammensætningen af det overordnede Sundhedsraad. Der var vel et enkelt Medlem, der mente, at der ved Siden af dette burde stilles et Lægerne repræsenterende Raad, men det var ikke af Hensyn til Forvaltningen i Almindelighed, men kun af Hensyn til en af de Virksomheder, der skulle henlægges til det overordnede Sundhedsraad, nemlig den responderende Virksomhed. Og jeg skal ikke komme ind derpaa, idet dette Spørgsmaal vistnok maa siges at være tilstrækkelig behandlet i forrige Samling og derhos vil komme til at ligge for senere for Udvalget. I det hele antager jeg, at man tør gaa ud fra, at der ikke vil danne sig meget forskellige Meninger om, hvorledes Raadet bør sammensættes, og om at man baade med Hensyn til dets Størrelse og med Hensyn til de Kræfter, som skulle have Sæde i det, har fundet det rette. Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til, hvad der blev udtalt i forrige Samling derom. Der blev fra en enkelt Side gjort Indvending imod, at de tilforordnede skulle kunne tilkaldes af Raadets Formand, og at det skulde kunne give Anledning til Misligheder, at det ikke var paabudt, at han skulde tilkalde de tilforordnede. Det forekommer mig, at der ligger en Misforståelse til Grund for denne Opfattelse, thi det følger ligefrem af det Forhold, at disse Mænd ere tilforordnede, at de saa ogsaa skulle tilkaldes af Raadets Formand, naar der haves Brug for dem. Meningen er jo ikke, at han skal have fuldstændig frie Hænder i saa Henseende. Tværtimod, Bestemmelsen, der giver ham en Myndighed, paalægger ham ogsaa en Forpligtelse, og det kan vel ikke let tænkes, at han skulde unblade at tilkalde de tilforordnede, naar der haves Brug for dem, at naar der f. Eks. for Sundhedsraadet forelaa Spørgsmaal om en Persons Tilregnelighed, den tilforordnede, hvis Specialitet var Psykiatri, saa ikke skulde blive tilkaldt. Hvis man vilde gøre det til en Forpligtelse, at de alle skulle tilkaldes, vilde de jo i Virkeligheden ophøre at være tilforordnede og gaa over til at blive Medicinalraader. Og selv om det Spørgsmaal, der foreligger, henhører under den ene eller den andens særlige Fag, vil det jo i mange Tilfælde være overflødigt at tilkalde den